

PREGO' CREIXELL
8 SET. 1990

En el meu llibre "Coses i gent de l'Empordà", la segona edició del qual acaba de sortir aquest estiu, hi ha un capítol dedicat a les ciutats petites i les grans capitals. En aquest capítol, després d'una sèrie de consideracions entorn del garbuix aclaparador i despersonalitzant que caracteritza els nuclis de grans concentracions humanes i de l'esbargiment relatiu que es pot gaudir en altres nuclis de població força menys nombrosa i menys densa, arribo a la conclusió del fet que hi ha molta gent que, per qüestions de subsistència, els cal desplegar la seva activitat professional en mig de les grans aglomeracions urbanes, amb tot el treball i el neguit que això suposa. Aquesta situació exigeix de tant en tant una compensació relaxant d'una certa quietud i pau que actuen com a tonificants de l'organisme i de l'esperit, a fi i efecte de poder encastrar-se després amb els catifets habituals amb unes energies i unes perspectives renovades.

Això ja fa cap a una vintena d'anys que jo ho escrivia. Em sembla que encara no s'havia inventat el terme lingüístic "segona residència".